

FORRÁSPONT IFJÚSÁGI EST

*Sophia Kuby,
a European Dignity Watch civil élet- és családbarát
szervezet alapítójának tanúságtétele*

Amióta csak az eszemet tudom, egy mély vágy van bennem még TÖBBRE. Gyermekként mindenem megvolt: volt apukám és anyukám, testvéreim, otthonom, szép kertünk, barátok, iskola, zene, utazások. Boldog voltam. És mégis, valami nyugtalanított: ez minden, amit az élet adhat? Az iskolai barátságaimnál nincs mélyebb barátság? Nincs nagyobb mélység, igazabb szeretet, valahova tartozás? A létezésemnek ez minden értelme?

A vágy valami több után erőteljesen ott volt bennem, de nem tudtam megmondani, mi ez a több, amire vágyom. Azt hiszem, otthon után vágkoztam, ahol a lelkem igazán otthon lehetne, de nem tudtam, hogy mi ez és hol találom meg.

Az, hogy, mindenem megvolt gyerekként, nem teljesen igaz. Egy valamim nem volt: hitem. Hit nélkül nőttünk fel. Legalábbis keresztény hit nélkül. És az Egyház nélkül. A templombajárás nem nekünk való volt. Egyszerűen nem számított, nem érdekelt.

Isten viszont számított. Senki nem tudta közülnk, ki Isten. A szüleim őszintén keresték Istent, de nem tudták, hol találhatják. Mindenütt keresték, ahol azt sejtették, hogy rátalálhatnak. A szúfi spritualitásban, indiai gyógyítóknál, az ezotériában és mindenféle spirituális utazásokban.

Aztán eljött az a bizonyos este, nem sokkal karácsony előtt. Tizenégy éves voltam. A szüleim összehívtak minket, hogy elmondják: elválnak. Olyan volt, mintha egy nagy kalapáccsal fejbe vertek volna. Soha nem gondoltam volna, hogy ez a mi családukban megtörténhet. Tini voltam, épp fiatal nővé serdülőben, összeomlott a világ körülöttem.

Aztán minden nagyon gyorsan történt. A családuknk szétment, az apám elköltözött, és én már nem értettem ezt a világot. Kívülről nézve semmi sem változott. Nem buktam meg az iskolában (mint sok más tini, akik hasonlón mennek át), voltak barátaim. Tizenégy-tizenöt évesen elkezdtem éjszakai mulatóhelyekre járni. Az édesanyám mindig sokkal többet engedett meg nekem, mint ami más tiniknek szabad volt. Minden mulatóba bejutottam, mert hazudtam a koromról. Belevetettem magam az éjszakai életbe, tizenhat évesen elkezdtem marihuánát szívni. Mindenről ugyanazt gondoltam, amit akkor divat volt gondolni, mégis azt hittem, teljesen eredeti vagyok.

De egy kérdés szüntelen visszatért: ez minden, amit az élet adhat? Nem lehet, hogy ez minden az életben! Nem lehet csak ennyi az élet!

Az édesanyám röviddel a válás után megtalálta Krisztusba vetett hitét. Új, keresztény barátai lettek. Tizenhét éves voltam, amikor az egyikük meghívott egy kirándulásra. Illetve valójában egy zárandoklatra, amihez nem volt nagy kedvem. Nem nagyon érdekelt, de azt mondta, hogy Amsterdamba megyünk busszal, fiatalokkal. Azt gondoltam: fiatalok zárandokolnak? Ilyen nincs. Biztos mind nagyon furák lesznek, nem e világból valók, és sosem láttak még éjszakai mulatót belülről. De kíváncsi voltam, és igent mondtam.

Megérkeztünk Amsterdamba. Másnap volt a nagy esemény egy stadionban: 10 000 ember, papok, püspökök, akiket nem ismertem. Énekel-tünk, előadásokat, tanúságtételeket, prédikációkat hallgattunk – de ezekből semmi nem érintett meg. A nap végén volt egy szentmise. Nem tudtam semmit a miséről, csak azt, hogy mivel nem voltam megkeresztelve, nem mehetek áldozni. Tudtam azt is, hogy a pap elé járulva karjaimat keresztbe téve áldást kaphatok. Amikor eljött az idő, arra gondoltam: miért is ne? Tehát beálltam a hosszú sorba, és közeledtem a számos pap egyikéhez, akik áldoztattak. A karjaimat összefonva, végül ott álltam előtte, várván az áldást. Ehelyett valami egészen más történt. Ahelyett, hogy áldást adott volna, a pap meg akart áldoztatni. Meglepődve mondtam: nem vagyok közületek való, nem áldozhatok. A pap felemelte az ostyát, és azt kérdezte: hiszed, hogy ez Jézus Krisztus? Soha nem tettem föl magamnak ezt a kérdést. De amikor ott álltam, úgy éreztem, hogy eltűnik a pap, a 10 000 ember, és csak én vagyok és az a kenyér. A legtermésze-

tesebb válasz az lett volna: nem, nem hiszem. De valami visszatartott, csak néztem a fehér ostyát. És ebből a „szembesítésből” egy találkozás lett. Egy találkozás, amely megváltoztatta a szívemet. Váratlanul, de mély bizonyossággal ezt válaszoltam: igen, hiszem. Erre a találkozásra vágytam, bár nem tudtam róla, az én Istenemmel, Atyámmal, Teremtőmmel. A pap a nyelvemre helyezte az ostyát. Olyan volt, mintha egy bomba robbant volna fel bennem. Olyan mélyen megindultam, hogy a térdeim remegni kezdtek, térdre hulltam, és csorogtak a könnyek az arcomon. Az öröm könnyei. Egy hajléktalan örömkönnyei, aki hazatalált. Még soha nem éltem át ilyesmit, és mégis tudtam, mi történik. Nem rémültem meg, és nem is tartottam furcsának. Egyszerűen tudtam, hogy megtaláltam azt, amit évek óta kerestem. Tudtam, hogy szemtől szemben találok a legnagyobb szeretettel, ami létezik. Ami nagyobb, mint amit el tudtam képzelni, nagyobb, mint amire vágyakoztam. Mély békeség és öröm töltött el, hogy Isten ismer és szeret engem, és szól hozzám: Sophia, te számítasz nekem, végtelenül értékes vagy számomra, mindent odaadtam, még az életemet is, hogy a vágyakozásod ne legyen hiábavaló. Én vagyok az, akire vágyakozol, én vagyok az életed kincse, semmi sem tehet tönkre és senki sem vehet el tőled. Egy évvel később megkeresztelkedtem és bármálkoztam is az öcsémmel együtt, aki álmában kapta meg a keresztény hitét két hónappal az én élményem után.

Azt gondolhatjátok, hogy úgy áldozni, hogy nem vagy megkeresztelve, az nincs rendben. És igazatok van. Megkérdezhetitek: hogy áldoztatott meg engem az a pap? Én is sokszor feltettem magamnak ezt a kérdést. Őszinte válaszom: nem tudom. Nem tudom, mi volt a fejében akkor annak a papnak, amikor megáldoztatott... Senkinek sem tanácsolom, hogy próbálja ki és így áldozzon. Krisztus Teste szent, és az Egyház jól teszi, hogy védelmezi. A szabályokat nem szeghetjük meg. Én sem áldoztam többet addig, amíg meg nem kereszteltek és nem volt meg az első, azaz a második áldozásom...

Nem tudom megmagyarázni, miért tett akkor így az a pap. Csak azt tudom, hogy Isten erőteljesen belépett az életembe a pap kérdésén keresztül. Amit Isten megígért Jeremiás könyvének 29. fejezetében, az igaz: *„Hiszen tudom, milyen terveket gondoltam el felőletek – mondja az Úr; ezek a tervek a békére vonatkoznak, nem a pusztulásra, mert reménységgel teli jövőt szánok nektek.”*

Figyeljétek szívetek vágyát a még többre! Ez az Isten utáni, az élő Isten utáni vágy. Ne hallgattassátok el! Kérjétek Istent, hogy adjon választ, mutassa meg magát nektek!

Hamarosan itt lesz az oltáron ugyanaz az Isten, akivel én tizenhét éves koromban találkoztam, és megkérdezi tőletek: ki vagyok én a számodra? Választ vár. Azt mondja neked: én vagyok a te Istened, Teremtőd, Atyád, én vagyok életed beteljesedése, célja, értelme, gyógyulása.